

Súd: Najvyšší súd SR  
Spisová značka: 9Cdo/117/2021  
Identifikačné číslo spisu: 7196899977  
Dátum vydania rozhodnutia: 29.03.2022  
Meno a priezvisko: JUDr. Martin Holíč  
Funkcia: sudca  
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2022:7196899977.1

## UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Sone Mesiarkinovej, sudcov JUDr. Mariána Sluka, PhD. a JUDr. Martina Holíča, v spore žalobcu BENDAR s.r.o. v likvidácii, so sídlom Šamorín, Senecká cesta 2, IČO: 50 796 577, zastúpeného advokátom JUDr. Tiborom Sásfaiom, so sídlom v Ruskove, Ďurkovská 45, proti žalovanému Štátnemu divadlu Košice, so sídlom v Košiciach, Hlavná 58, zastúpeného advokátom JUDr. Milanom Knopom, so sídlom v Košiciach, Krmanova 1, o náhradu škody, vedenom na Okresnom súde Košice I pod sp.zn. 14C/830/1996, o dovolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach zo 07. novembra 2019 sp.zn. 5Co/424/2018, takto

### rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a.

Žalovaný má nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

### Odôvodnenie

1. Okresný súd Košice I (ďalej aj „súd prvej inštancie“) rozsudkom z 12. júna 2018 č.k. 14C/830/1996-783 rozhodol nasledovne: I. Žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi 4.979,04 eur s úrokom z omeškania 17,6 % z uvedenej sumy od 16.8.1996 do zaplatenia, do 3 dní od právoplatnosti rozsudku. II. Konanie o zaplatenie úroku z omeškania 3 % ročne zo sumy 28 806,64 eur od 5.8.1994 do 30.4.1995, 22 % ročne zo sumy 28 806,64 eur od 1.5.1995 do zaplatenia, 17,6 % ročne zo sumy 26 865,63 eur od 29.5.1996 do 15.8.1996, 17,6 % ročne zo sumy 5 047,48 eur od 16.8.1996 do zaplatenia zastavuje. III. Konanie o zaplatenie 102,97 eur s prísl. zastavuje. IV. V prevyšujúcej časti žalobu zamieta. V. Žalovanému priznáva voči žalobcovi náhradu trov konania v rozsahu 87,20 %, o ktorej výške bude rozhodnuté samostatným uznesením vydaným vyšším súdnym úradníkom po právoplatnosti tohto rozsudku. VI. Žalobca je povinný nahradiť trovy štátu 270,32 eur, na účet Okresného súdu Košice I, do 3 dní od právoplatnosti rozsudku. VII. Žalovaný je povinný nahradiť trovy štátu 18,48 eur, na účet Okresného súdu (ďalej len „OS“) Košice I, do 3 dní od právoplatnosti rozsudku. Rozhodol tak v zmysle § 61, § 62, § 64, § 65 ods. 1, § 80 ods. 1, § 215 ods. 1 a § 132 ods. 1 Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“), § 2 ods. 2, § 15, § 387 ods. 1, § 397, § 725 zákona č. 513/1991 Zb. Obchodného zákonníka v znení neskorších predpisov (ďalej len „ObchZ“), § 18 ods. 2, § 23, § 31 ods. 1, 4, § 37 ods. 1, § 39, § 3 ods. 1, § 100

ods. 1, § 101, § 106 ods. 1, 2, § 415, § 416, § 420 ods. 1, § 442 ods. 1, 3, § 443, § 451, § 457, § 524, § 531 ods. 1, 3, § 534, § 544, § 545 ods. 3, § 588, § 517 ods. 1, 2 zákona č. 40/1964 Zb. Občianskeho zákonníka v znení neskorších predpisov (ďalej len „OZ“), § 3, § 10, § 10a nariadenia vlády č.87/1995 Z. z. ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Občianskeho zákonníka.

1.1. Vzhľadom na existenciu medzitýmneho rozsudku, ktorým bolo právoplatne rozhodnuté, že žalovaný zodpovedá za škodu, ktorá vznikla právnemu predchodcovi žalobcu konaním proti dobrým mravom, sa v ďalšom konaní zaoberal otázkou rozsahu a výšky danej vzniknutej škody, nakoľko ostatné predpoklady zodpovednosti za škodu (porušenie právnej povinnosti, príčinná súvislosť medzi porušením právnej povinnosti a škodou a zavinenie) boli založené uvedeným rozsudkom. Výška škody bola žalobcom špecifikovaná v priebehu konania niekoľkokrát, bola navyšovaná a táto zmena výšky žalobného nároku bola pripustená jeho príslušnými uzneseniami, resp. žaloba bola čiastočne aj zobraená späť. V konečnom dôsledku po vrátení veci odvolacím súdom rozhodoval o žalobe žalobcu na zaplatenie 100.712,85 eur s úrokom z omeškania 17,6 % ročne z uvedenej sumy od 16.8.1996 do zaplatenia, ktorá predstavuje nasledovné čiastkové nároky: 4 979,08 eur (projekt ENTO s.r.o.; ďalej len ENTO), 13 859,59 eur (softvérový projekt V. EDV), 13 006,04 eur (pokuta V. EDV), 6 818,76 eur (doplatok pokuty V. EDV) a 62 049,39 eur (pokuta Deltastav). Žalovaná suma pozostávala z viacerých čiastkových nárokov, ktoré posudzoval samostatne a jednotlivo, ako aj vo vzájomnej súvislosti s predloženými listinnými dôkazmi, výpoveďami strán sporu a svedkami a dospel k záveru, že nárok žalobcu je len čiastočne dôvodný. Čo sa týka zaplatených zálohových platieb na projektovú dokumentáciu vyhotovenú ENTO 4.979,08 eur, žalobca predložil všetky doklady o fakturácii ako aj úhrade danej sumy a preto nevidel dôvod takto vynaložený výdavok právneho predchodcu žalobcu mu nepriznať.

1.2. Čo sa týka sumy 13 859,59 eur (softvérový produkt V. EDV), táto suma predstavuje rozdiel medzi zaplatenou cenou softwarového produktu (fakturovaná suma 650.000,- a 250.000,- ATS zaplatené sumou 2.547.000,- Sk) a vrátenou časťou 15.11.1993 (748.059, ATS, t.j. 2.055.668,47 Sk) po tom, čo nemalo dôjsť k realizácii jeho odbytu právnym predchodcom žalobcu 1, t.j. 151.941,- ATS, v tom čase 417.534,- Sk/13.859,59 eur. V súlade s viazanosťou právnym názorom KS v Košiciach podľa rozsudku č.k. 5Co/240/2015-440 z 26.5.2016, zameral pozornosť na to, konkrétne za aký softvérový produkt mal právny predchodca žalobcu zaplatiť, či za produkt, na predaj ktorého sa zaviazal alebo za kompletný softvérový program v súvislosti s inštaláciou softvérového produktu BST - podniková sporiteľňa a kedy právny predchodca žalobcu prevzal produkt, za ktorý mu vznikla povinnosť ho zaplatiť, keďže až prevzatím programu sa jeho cena stala splatnou. Žalobca v konaní definoval, že zaplatil za softvérový program k BSP s funkčnými špecifikáciami prevzatý 24.8.1993 (č.l. 574: 14C/830/1996). Žalobca však v konaní okrem dokladu vystaveného B. V. EDV 31.8.1993 (ods. 64 rozsudku) nepredložil žiadne dôkazy o tom, že daný softwarový produkt bol 24.8.1993, t.j. v deň podpisu zmluvy aj odovzdaný. Bez riadneho preukázania dodávky tovaru a jeho prevzatia právnym predchodcom žalobcu, vlastne nedošlo ani k splatnosti kúpnej ceny produktu/programu a preto chýba základná podmienka pre priznanie nároku 13 859,59 eur. V neposlednom rade zo žiadneho žalobcom predloženého dokladu nie je zrejmé, prečo práve suma rozdielu medzi sumou údajne uhradenou a vrátenou 13 859,59 eur, je sumou ekvivalentnou a zodpovedajúcou úpravám vykonaným B. V. EDV na softwarovom produkte/programe. Výška škody musí byť skutočná, t.j. má to byť hodnota nákladov vynaložených na úpravu produktu/programu u, napr. iného poskytovateľa podobného produktu/programu. V konaní nebolo preukázané, o aký konkrétny produkt/program išlo, a či bol vôbec odovzdaný právnemu predchodcovi žalobcu, a preto aj výška náhrady škody za údajné úpravy vykonané B. V. ostala len v rovine tvrdení žalobcu. Hlavný dôvod na zamietnutie žaloby v tejto časti videl súd prvej inštancie v nepreukázaní, že daný produkt/program bol naozaj dodaný, že platba 2.457.000,- Sk bola naozaj vykonaná na účet p. B. V. EDV a že B. V. EDV vykonal zmeny na tomto produkte práve v rozsahu sumy 13 859,59 eur a to aj s poukazom na absenciu zmluvného podkladu medzi právnym predchodcom žalobcu 1/ a B. V. EDV na „poníženie“ vrátenej čiastky kúpnej ceny za softvérový produkt/program, kedy uvedenú sumu potom nemožno ani chápať ako škodu vzniknutú na strane právneho predchodcu žalobcu. Vzhľadom na žalovaným vznesenú námietku premlčania súd prvej inštancie dospel k záveru, že nárok na náhradu škody v tejto časti bol uplatnený neskoro, po uplynutí 2-ročnej premlčacej lehoty, keď tento bol uplatnený rozšírením žaloby 29.05.1996, pričom premlčacia lehota začala plynúť najneskôr dňa 10.01.1994, kedy bolo definitívne zrejmé, že právny predchodca žalobcu nebude mať prenajaté

predmetné priestory. Preto tomuto nároku nemožno poskytnúť právnu ochranu.

1.3. Čo sa týka sumy 13 006,04 eur (pokuta V. EDV), súd poukázal na doslovné znenie čl. VII bod 1/ Zmluvy o výhradnom zastúpení z 24.8.1993, podľa ktorého v prípade porušenia tejto zmluvy zmluvnou stranou vzniká poškodenej strane právo účtovať druhej zmluvnej strane pokutu až do výšky 200.000,- ATS. Takáto formulácia dohody o pokute nespĺňa základnú podmienku platnosti právneho úkonu a to jeho určitosť a zrozumiteľnosť v časti, akú konkrétnu právnu povinnosť povinnej strany zabezpečuje. V zmluve bolo iba uvedené vo všeobecnosti, že v prípade porušenia tejto zmluvy zmluvnou stranou vzniká poškodenej strane právo účtovať druhej zmluvnej strane pokutu, čo však nespĺňa podmienku určitosti a zrozumiteľnosti daného dojednania. Až v samotnom súdnom konaní žalobca identifikoval, že pokuta voči právnemu predchodcovi žalobcu bola uplatnená v dôsledku porušenia povinnosti začať s odbytým softvérovým programom 1.4.1994, čo však nie je prípustné. Uvedená argumentácia platí aj pre doplatok k pokute 6.818,76 eur.

1.4. Čo sa týka pokuty 62.049,39 eur zaplatenej Deltastav-u, žalobca túto odvodzoval od znenia Dodatku z 10.8.1993 k Zmluve o dielo z 1.10.1992, ktorý bol uzavretý z dôvodu, že zhotoviteľ nemá počas doby zaviazanosti možnosť vykonávať iné stavebné práce na iných stavebných miestach a z dôvodu povinnosti objednávateľa - právneho predchodcu žalobcu, umožniť zhotoviteľovi pracovať na uvedenom objekte a to vybavením stavebného povolenia, umožnením prístupu k stavenisku. K tomuto poukázal na to, že žiaden žalobcom predložený a označený dôkaz nepreukazuje, že v deň podpisu dodatku 10.8.1993 boli sťažené podmienky realizácie danej stavby, pretože to bolo len 2 dni pred uzavretím samotnej Zmluvy o nájme z 12.8.1993, dokonca ešte pred vydaním Rozhodnutia č. Výst. 6440/93 z 8.9.1993, ktorým bol starostom príslušnej mestskej časti udelený súhlas s realizáciou len 1. etapy stavebných úprav v rozsahu spracovanej projektovej dokumentácie ENTO spol. s r. o., t.j. odstránenie nevhodných vnútorných priečok v objekte Františkánska 1 v Košiciach a preto je tvrdenie v Dodatku o nemožnosti vykonávať dielo v tom čase nelogické a argumentačne neudržateľné. Z tohto pohľadu je ťažké uveriť, že Dodatok k Zmluve o dielo bol naozaj podpísaný 10.8.1993 a nie až neskôr a preto mal súd za to, že Dodatok k Zmluve o dielo je „antidatovaný“. Daná skutočnosť vyplýva aj z toho, že Dodatok upravil sankciu pre prípad nezabezpečenia stavebného povolenia objednávateľom - právnym predchodcom žalobcu a to ako 18 % z celkového rozpočtu projektovej dokumentácie vyhotovenej ENTO, avšak Zmluva o dielo uzatvorená s ENTO na vyhotovenie kompletnej projektovej dokumentácie rekonštrukcie bola uzavretá iba deň predtým - 9.8.1993 a preto nebolo možné, aby už v deň nasledujúci bola predložená už vypracovaná projektová dokumentácia, z ktorej sa vlastne odvíjal nárok na ušlý zisk pre zhotoviteľa. Konateľ DELTASTAV-u F.. W. pri svojom výsluchu uviedol, že uzavretie dodatku inicioval on a mal v tom čase kompletnú projektovú dokumentáciu, takže k uzavretiu Dodatku naozaj nemohlo dôjsť 10.8.1993, pretože ako vyplýva z faktúry č. 5/94 vystavenej ENTO, dátumom plnenia diela, t.j. vypracovanie projektovej dokumentácie je 17.1.1994. Zo všetkých cit. dôvodov je zrejmé, že Dodatok k Zmluve o dielo bol jednoznačne „antidatovaný“ a evokuje pochybnosti o celom tomto nároku. Zhotoviteľ počas doby vyčkávania na stavebné povolenie, ktoré mal zabezpečiť objednávateľ - právny predchodca žalobcu, mal nepochybnú možnosť vykonávať stavebné práce pre iných objednávateľov, čo vlastne F.. W. vo svojej výpovedi aj potvrdil, že nakoniec aj zbral iné zákazky, robil menšie práce inde. Viazanosť zhotoviteľa len k miestu vykonania diela pre právneho predchodcu žalobcu totiž nebola nikde zmluvne podchytená a dohodnutá a preto zhotoviteľ mohol kedykoľvek začať vykonávať práce pre iného objednávateľa. Postup právneho predchodcu žalobcu, ktorým si v podstate sám privodil situáciu, že bol povinný uhradiť sankciu zhotoviteľovi, bol nepochopiteľný, rizikový a vysoko nedbanlivý a preto tomuto ani neposkytol ochranu v podobe priznania regresného nároku na náhradu škody voči žalovanému. V súlade s viazanosťou právnym názorom KS v Košiciach podľa rozsudku č.k. 5Co/240/2015-440 z 26.5.2016, následne zameril pozornosť aj na samotný charakter dohodnutej sankcie - ušlého zisku v rozsahu 18 % z celkového rozpočtu rekonštrukcie, ktoré mali byť na objekte vykonané (podľa rozpočtu projektovej dokumentácie vyhotovenej ENTO). Ušlý zisk, pokuta a sľub odškodnenia sú diametrálne, kvalitatívne aj kvantitatívne odlišné pojmy, ktoré nemožno zamieňať. Zmluvné strany si jasne dohodli pre prípad nezabezpečenia stavebného povolenia sankciu v podobe ušlého zisku. Aj napriek tomu zhotoviteľ 22.8.1996 vyúčtoval právnemu predchodcovi žalobcu pokutu, ktorú tento bez okolkov hneď na druhý deň po vystavení a splatnosti faktúry 23.8.1996 aj uhradil v rozsahu 1.869.300,- Sk, o čom predložil doklady - príjmový a výdavkový pokladničný doklad, t.j. daná úhrada tak vysokej sumy nebola učinaná bezhotovostným stykom, ale v hotovosti. Zhotoviteľ taktó

nepostupoval podľa zmluvy, resp. dodatku k nej, kedy sám od seba zmenil charakter sankcie, ktorú požaduje a už len z tohto dôvodu nárok na jej zaplatenie právnym predchodcom žalobcu nevznikol. K vyplateniu danej sumy došlo za neštandardných okolností, keď bola uhradená v hotovosti, podľa výpisov z účtu právny predchodca žalobcu disponoval len s minimálnymi zostatkami, nebolo nijako preukázané, že právny predchodca žalobcu disponoval s takouto čiastkou, tvrdenie o vyplatení sumy 1.869.300,- Sk v hotovosti preto vyhodnotil ako nereálne a klamlivé. Nárok na zaplatenie tejto sumy nikdy nevznikol, súd ho považoval za nepreukázaný a nedôvodný. Žalobca nepredložením dokladov o zaúčtovaní finančných operácií o zaplatení žalovaných nárokov, resp. nepredložením dôkazov z účtovníctva, napr. výpismi z účtov právnych predchodcov nepreukázal ním tvrdené skutočnosti a to najmä vo vzťahu k tomu, že v danom čase naozaj disponoval či na bankových účtoch, v pokladni a p. finančnými prostriedkami v tak vysokej výške, že by nimi mohol uhradiť žalovanú sankciu DELTASTAVU, ktorá bola údajne vykonaná v hotovosti. Mal za to, že žalobca takto neuniesol dôkazné bremeno preukazujúce platobnú schopnosť právneho predchodcu žalobcu uhradiť sumu vo výške pokuty DELTASTAVU. O trovách konania rozhodol podľa § 255 ods. 2 v spojení s § 256 ods. 1 a § 262 ods. 1, 2 CSP a čiastočne úspešnému žalovanému priznal náhradu trov konania v rozsahu 87,20 %.

2. Krajský súd v Košiciach (ďalej aj „odvolací súd“) na odvolania žalobcu a žalovaného rozsudkom zo 07. novembra 2019 sp.zn. 5Co/424/2018 potvrdil napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie, okrem výroku II. a III. a rozhodol, že žiadna zo strán nemá právo na náhradu trov odvolacieho konania. Podľa odvolacieho súdu súd prvej inštancie úplne zistil skutkový stav veci, správne ju právne posúdil, t. j. použil správny predpis a správne ho aj vyložil a na daný skutkový stav ho správne aplikoval, odôvodnenie rozsudku má podklad v zistení skutkového stavu a s týmito dôvodmi sa odvolací súd v podstatnej časti stotožňuje. K podstatným odvolacím námietkam uviedol, že skutočnosť, že v zmluve nebolo dohodnuté, aby prevzatie predmetu plnenia malo byť nejak zvlášť zápisnične či protokolárne potvrdzované, nič nemení na povinnosti žalobcu preukázať, za aký softvérový produkt mal právny predchodca žalobcu zaplatiť, či za produkt, na predaj ktorého sa zaviazal alebo za kompletný softvérový program v súvislosti s inštaláciou softvérového produktu BST - podniková sporiteľňa a kedy právny predchodca žalobcu prevzal produkt, za ktorý mu vznikla povinnosť ho zaplatiť, keďže až prevzatím programu sa jeho cena stala splatnou. Z právoplatného rozsudku č.k. 3Co/626/2015-767 z 20.4.2017 KS v Košiciach (fotokópia na č.l. 662-674) vyplýva, o. i., že právny predchodca žalobcu Q. mal dostatok finančných prostriedkov vlastných aj cudzích, aby po zrekonštruovaní prenajatej nehnuteľnosť vyvíjal podnikateľskú činnosť v súlade s podnikateľským zámerom, že solventnosť B. V. EDV nebola preukázaná, že tento je síce zmienený v zmluve o výhradnom zastúpení, avšak neboli verifikované /apostylované/ údaje o tomto zahraničnom podnikateľskom subjekte príslušnými úradmi Rakúskej republiky a neboli žiadne dôkazy o solventnosti zahraničného partnera, o jeho existencii, o jeho podnikateľskej histórii. So zreteľom na tieto skutočnosti všetky tvrdenia žalobcu, týkajúce sa finančných transakcií jeho právneho predchodcu s B. V. EDV a rovnako tak ním predložené dôkazy sú nevierohodné. Pravdivosť tvrdenia žalobcu, že základnou zmluvnou podmienkou realizácie Zmluvy o výhradnom zastúpení s predmetom podľa bodu I. zmluvy bolo prevádzkovať zastúpenie výslovne v objekte v N., J. X a, že dodávateľ aj v zmluve aj pri ďalších úkonoch (napr. list z 25.10.1993) aj pri osobných jednaniach trval jednoznačne na zmluvne dohodnutom mieste plnenia ako dôležitej zmluvnej podmienke, nebola preukázaná, lebo nič také nevyplýva ani zo Zmluvy o výhradnom zastúpení, ani z listu z 25.10.1993 a ani zo žiadnych osobných jednaní. Z obsahu zmluvy a jej predmetu vôbec nie je nepochybné, ktoré záväzky a ich splnenie je zabezpečené pokutou (a ak to - ako sa tvrdí - absolútne nebolo sporné medzi zmluvnými stranami, nemá to nijaký právny význam, lebo sporné je to v prejednávanej veci).

2.1. O obsahu právneho úkonu môže vzniknúť pochybnosť, a pre taký prípad § 35 ods. 2 OZ ustanovuje výkladové pravidlá, ukládajúce súdu, aby tieto pochybnosti odstránil výkladom založeným na tom, že vedľa jazykového vyjadrenia právneho úkonu vyjadreného slovne podrobí skúmaniu i vôľu konajúcich osôb. Súd posúdi na základe vykonaného dokazovania, aká bola skutočná vôľa konajúceho v okamihu, kedy právny úkon urobil, pričom podmienkou na prihliadnutie na jeho vôľu je to, aby nebola v rozpore s tým, čo plynie z jazykového vyjadrenia úkonu. Interpretácia obsahu právneho úkonu súdom podľa § 35 ods. 2 OZ však nemôže byť nahradzovaním či menením už urobeného prejavu vôle, lebo použitie zákonných výkladových pravidiel smeruje iba k tomu, aby obsah právneho úkonu vyjadreného

slovami, bol vyložený v súlade so stavom, ktorý existoval v čase, kedy bol právny úkon urobený. V Dodatku z 10.8.1993 k Zmluve o dielo z 1.10.1992 bola ako sankcia dohodnuté zaplataenie ušlého zisku v rozsahu 18 % z celkového rozpočtu rekonštrukcie a žiadnym výkladom nemožno dospieť k záveru, že šlo o pokutu vyjadrenú opisnou formou. O trovách konania rozhodol odvolací súd podľa § 255 ods. 1, 2 v spojení s § 396 ods. 1 CSP, strany mali v odvolacom konaní len čiastočný úspech, preto bolo vyslovené, že žiadna z nich nemá na náhradu jeho trov právo.

3. Proti uvedenému rozsudku odvolacieho súdu v jeho potvrdzujúcom výroku v zamietajúcej časti a v časti náhrady trov konania podal žalobca (ďalej aj „dovolateľ“) dovolanie, uplatniac dovolacie dôvody v zmysle § 420 písm. f/ a § 421 ods. 1 písm. a/, b/, c/ CSP, navrhujúc zrušenie rozsudku odvolacieho súdu v napadnutom rozsahu a vrátenie mu veci na ďalšie konanie. Dovolateľ v rámci dovolacieho dôvodu v zmysle § 420 písm. f/ CSP namieta stručné odôvodnenie napadnutého rozsudku, ktoré dostatočne nereaguje na odvolacie námietky žalobcu, hoci tieto sú podstatné pre rozhodnutie vo veci, namietajúc zároveň nesprávne právne závery odvolacieho súdu, s poukazom na viaceré rozhodnutia dovolacieho súdu i ústavného súdu. Dovolateľ namietal nezákonný procesný postup pri hodnotení dôkazov v zmysle § 191 CSP vo vzťahu k preukázaniu skutočnosti odovzdania a prevzatia plnenia (softwaru) ako dôvodu nepreukázania plnenia, keď súd neprihliadol na zmluvu, v ktorej nebolo dohodnuté zápisničné či protokolárne odovzdanie predmetu plnenia. Svedok F. T. potvrdil, že bol dodaný softwarový produkt na CD nosiči, pripravený pre slovenský trh, tento mal byť následne upravovaný pre potreby konkrétneho zákazníka. Nie je preto opodstatnený záver odvolacieho súdu, že nebolo zrejmé, za aký softwarový produkt mal právny predchodca žalobcu zaplatiť. Rovnako nemá oporu v predložených dôkazoch konštatovanie súdu, že nebolo preukázané zaplataenie sumy 2.547.000,- Sk (900.000,- ATS) pre V. EDV, keď žalobca preukázal realizáciu tejto platby. Odvolací súd sa nezaoberal touto podstatnou odvolacou námietkou. Pokiaľ odvolací súd poukazyval na nepreukázanú solventnosť subjektu V. EDV, táto skutočnosť nemá žiadny právny význam na posúdenie nárokov v tomto konaní, ak všetky platby boli uskutočnené bankovými prevodmi a takto boli nesporne preukázané. Dovolateľ videl nesprávny procesný postup vo výklade obchodných zmlúv výlučne podľa § 35 OZ a nie aj podľa špeciálnej úpravy podľa § 266 ods. 1 až 3 ObchZ.

3.1. Dovolateľ v rámci dovolacieho dôvodu v zmysle § 421 ods. 1 písm. a/, b/, c/ CSP poukazuje na aplikáciu § 35 ods. 2 OZ o výkladových pravidlách obsahu právneho úkonu a na potrebu aplikácie § 266 ods. 1 až 3 ObchZ, s poukazom na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp.zn. 5Cdo/205/2008, podľa ktorého výklad záväzkového právneho vzťahu spadajúceho pod režim Obchodného zákonníka je potrebné uskutočniť nielen podľa ust. § 35 ods. 2 OZ, keďže Obchodný zákonník v ust. § 266 sám stanoví pre výklad právnych úkonov výkladové pravidlá, ktorými dopĺňa základné pravidlo uvedené v ust. § 35 ods. 2 OZ. Tým je výklad právneho úkonu podľa vôle toho, kto právny úkon urobil (subjektívne vnímanie). Oba súdy nižších inštancií pri posudzovaní určitosti a obsahu zmluvných vzťahov predchodcu žalobcu so subjektmi V. EDV (zmluva o výhradnom zastúpení) a Deltastav (zmluva o dielo) vychádzali výlučne z ust. § 35 ods. 2 OZ a tieto neposudzovali výkladovo podľa vôle v zmysle § 266 ods. 1 až 3 ObchZ, hoci išlo o podstatné právne posúdenie výkladu obchodnoprávnych vzťahov. Odvolací súd nezdôvodnil, prečo sa odchyľil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu vyjadrenej v rozhodnutí sp.zn. 5Cdo/205/2008.

4. Žalovaný vo vyjadrení k dovolaniu uviedol, že nevidí dôvod jeho prípustnosti v ustanovení § 420 písm. f/ a ani v ustanovení § 421 ods. 1 písm. a/, b/, c/ CSP, preto žiadal, aby dovolací súd dovolanie ako neprípustné odmietol a priznal mu náhradu trov dovolacieho konania.

5. Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (ďalej aj „dovolací súd“) (§ 35 CSP), po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana zastúpená v súlade so zákonom (§ 429 ods. 1 CSP), v ktorej neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP), dospel k záveru, že dovolanie nie je prípustné a je potrebné ho odmietnuť.

6. V zmysle § 419 CSP je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu dovolanie prípustné, ak to zákon pripúšťa. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v § 420 a § 421 CSP.

K prípustnosti dovolania podľa § 420 písm. f/ CSP

7. Dovolateľ prípustnosť podaného dovolania vyvodzuje z § 420 písm. f/ CSP, namietajúc nedostatočné odôvodnenie rozhodnutia odvolacieho súdu, nesprávne skutkové zistenia, nesprávne hodnotenie dôkazov, ako aj nesprávne právne posúdenie veci.

8. Podľa § 420 písm. f/ CSP je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

8.1. Pod porušením práva na spravodlivý proces v zmysle ustanovenia § 420 písm. f/ CSP treba rozumieť nesprávny procesný postup súdu spočívajúci predovšetkým v zjavnom porušení kogentných procesných ustanovení, ktoré sa vymyká nielen zo zákonného, ale aj z ústavnoprávneho rámca, a ktoré (porušenie) tak zároveň znamená aj porušenie ústavou zaručených procesných práv spojených so súdnou ochranou práva. Ide napr. o právo na verejné prejednanie sporu za prítomnosti strán sporu, právo vyjadriť sa ku všetkým vykonaným dôkazom, právo na zastúpenie zvoleným zástupcom, právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia, na predvídateľnosť rozhodnutia, na zachovanie rovnosti strán v konaní, na relevantné konanie súdu spojené so zákazom svojvoľného postupu a so zákazom denegatio iustitiae (odmietnutie spravodlivosti).

9. Dovolateľ namieta nedostatočné odôvodnenie rozhodnutia odvolacieho súdu a nevysporiadanie sa s ním nastolenými relevantnými odvolacími argumentami.

9.1. Najvyšší súd opakovane vyjadril záver, v zmysle ktorého právo na súdnu ochranu nie je absolútne a v záujme zaistenia právnej istoty a riadneho výkonu spravodlivosti podlieha určitým obmedzeniam. Toto právo, súčasťou ktorého je tiež právo domôcť sa na opravnom súde nápravy chýb a nedostatkov v konaní a rozhodovaní súdu nižšieho stupňa, sa v civilnom sporovom konaní zaručuje len vtedy, ak sú splnené všetky procesné podmienky, za splnenia ktorých môže súd konať a rozhodnúť o veci samej. Platí to pre všetky štádiá konania, vrátane dovolacieho konania (1Cdo/6/2014, 3Cdo/357/2015, 4Cdo/1176/2015, 5Cdo/255/2014, 8Cdo/400/2015, 9Cdo/63/2021). Otázka posúdenia, či sú alebo nie sú splnené podmienky, za ktorých sa môže uskutočniť dovolacie konanie, patrí do výlučnej právomoci dovolacieho súdu.

9.2. O všetkých mimoriadnych opravných prostriedkoch platí, že narušenie princípu právnej istoty strán, ktorých právna vec bola právoplatne skončená (meritorným rozhodnutím predstavujúcim res iudicata), musí byť vyvážené sprísnenými podmienkami prípustnosti. Právnu úpravu dovolania a dovolacieho konania, ktorá stanovuje podmienky, za ktorých môže byť výnimočne prelomená záväznosť už právoplatného rozhodnutia, nemožno interpretovať rozširujúco; namiesto je tu skôr reštriktívny výklad (3Cdo/319/2013, 1Cdo/348/2013, 3Cdo/357/2016, 3ECdo/154/2013, 3Cdo/208/2014, 9Cdo/63/2021).

9.3. Ak by najvyšší súd bez ohľadu na prípadnú neprípustnosť dovolania pristúpil k posúdeniu vecnej správnosti rozhodnutia odvolacieho súdu a na tom základe ho prípadne zrušil, porušil by základné právo na súdnu ochranu toho, kto stojí na opačnej procesnej strane [porovnaj rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) sp. zn. II. ÚS 172/03].

9.4. Treba mať na zreteli, že odôvodnenie súdneho rozhodnutia v opravnom konaní nemusí odpovedať na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní alebo sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov rozhodnutia, ktoré sa preskúmava v odvolacom konaní (II. ÚS 78/05). Právo na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia neznamena, že súd musí dať podrobnú odpoveď na každý argument účastníka konania (II. ÚS 76/07).

10. Z práva na spravodlivé súdne konanie vyplýva povinnosť všeobecného súdu zaoberať sa účinne námietkami, argumentmi a dôkaznými návrhmi strán (avšak) s výhradou, že majú význam pre rozhodnutie vo veci (I. ÚS 46/05). Z uvedeného potom vyplýva, že k porušeniu práva na spravodlivý proces v zmysle ustanovenia § 420 písm. f/ CSP môže dôjsť aj nepreskúmateľnosťou napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu (porov. I. ÚS 105/06, III. ÚS 330/2013, či 4 Cdo 3/2019, 8 Cdo

152/2018, bod 26, 5 Cdo 57/2019, bod 9, 10) alebo prekvapivosťou rozhodnutia vtedy, keď odvolací súd vydá rozhodnutie, ktoré nebolo možné na základe zisteného skutkového stavu vecí predvídať, čím bola strane odňatá možnosť právne a skutkovo argumentovať vo vzťahu k otázke, ktorá sa s ohľadom na právny názor odvolacieho súdu javila ako významná pre jeho rozhodnutie, či rôznymi závažnými deficitmi v dokazovaní (tzv. opomenutý dôkaz, deformovaný dôkaz, porušenie zásady voľného hodnotenia dôkazov a pod.).

11. V posudzovanom prípade obsah spisu nedáva podklad pre záver, že odvolací súd svoje rozhodnutie odôvodnil spôsobom, ktorým by založil procesnú vadu zmätočnosti v zmysle § 420 písm. f/ CSP. Zároveň bolo potrebné zohľadniť, že odvolací súd potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie o zamietnutí žaloby ako vecne správny v zmysle § 387 ods. 1 CSP. Konanie pred súdom prvej inštancie a pred odvolacím súdom tvorí pritom jeden celok a určujúca spätosť rozsudku odvolacieho súdu s potvrdzovaným rozsudkom vytvára ich organickú jednotu. Z odôvodnení rozhodnutí súdov oboch inštancií je v danom prípade dostatočne zrejmé, čoho a z akých dôvodov sa strany domáhali, čo navrhovali, z ktorých skutočností a dôkazov súdy vychádzali, akými úvahami sa riadil súd prvej inštancie, ako ich posudzoval odvolací súd, aké závery zaujal k jeho právnomu posúdeniu, s ktorým sa stotožnil. V odôvodnení napadnutého rozsudku odvolací súd citoval ustanovenia, ktoré aplikoval a z ktorých vyvodil svoje právne závery. Prijaté rozhodnutie náležite vysvetlil.

11.1. Otázka, či súd správne zistil a vyhodnotil skutkové okolnosti a aký záver z nich vyvodil v súlade so zásadou voľného hodnotenia dôkazov (t.j. či boli splnené zákonné podmienky nároku na náhradu škody), predstavujú námietky voči skutkovým záverom súdu (konkrétne spôsobu vyhodnotenia dôkazov súdom), ktoré ale dovolací súd nie je oprávnený preskúmať, pretože v zmysle § 442 CSP je viazaný skutkovým stavom, z ktorého vychádzal odvolací súd potvrdzujúci rozhodnutie súdu prvej inštancie. Dovolací súd nie je treťou inštanciou, a preto sa pred ním nemožno domáhať revízie skutkových zistení urobených súdmi nižšej inštancie a ani prieskumu nimi vykonaného dokazovania. Ani nedostatočne zistený skutkový stav vecí a nesprávne vyhodnotenie dôkazov nie je dôvodom, ktorým by došlo k znemožneniu realizácie procesných oprávnení strán sporu, a teda nie je dôvodom zakladajúcim prípustnosť dovolania v zmysle § 420 písm. f/ CSP (R 37/1993, R 125/1999, R 42/1993, 3 Cdo 108/2016, 9Cdo/63/2021).

11.2. Súd prvej inštancie a odvolací súd v odôvodnení svojich rozhodnutí poskytli dostatočne jasné, podrobné a presvedčivé zdôvodnenie záveru o nedôvodnosti podanej žaloby v zamietajúcej časti, keď konštatovali nespĺnenie zákonných podmienky nároku na náhradu škody z dôvodu nepreukázania vzniku škody. V odôvodnení rozsudku súdu prvej inštancie a v odôvodnení rozsudku odvolacieho súdu sa nachádzajú dostatočne vyčerpávajúco formulované odpovede na všetky zásadné skutkové či právne argumenty predstreté žalobcom.

11.3. Ako už bolo uvedené vyššie, povinnosť všeobecného súdu zaoberať sa účinne námietkami, argumentmi a dôkaznými návrhmi strán je obmedzená výhradou, že tieto majú význam pre rozhodnutie vo veci. Z tejto zásady a contrario vyplýva, že súdy nie sú povinné zaoberať sa skutkovými či právnymi argumentmi, ktoré nemajú priamy a bezprostredný vplyv na právne posúdenie uplatneného žalobného nároku, vychádzajúc pritom zo zásady hospodárnosti konania a procesnej ekonómie. Ak napríklad pre záver súdu o nedôvodnosti žaloby svedčí protistranou dôvodne vznesená námietka premlčania, takýto právny záver postačuje pre zamietnutie žaloby bez toho, že by bolo potrebné vykonávať ďalšie dokazovanie a právne posudzovať ďalšie sporné otázky.

11.4. Preto aj v prejednávanom spore, pokiaľ súd prvej inštancie v časti škody vo výške 13.859,59 eur (softvérový produkt Janýr EDV - táto suma predstavuje rozdiel medzi zaplatenou cenou softwarového produktu a vrátenou časťou t.j. 151.941,- ATS, v tom čase 417.534,- Sk/13.859,59 eur) dospel k záveru, že nárok na náhradu škody v tejto časti bol uplatnený neskoro, po uplynutí 2-ročnej premlčacej lehoty, keď tento bol uplatnený rozšírením žaloby 29.05.1996, pričom premlčacia lehota začala plynúť najneskôr dňa 10.01.1994, kedy bolo definitívne zrejmé, že právny predchodca žalobcu nebude mať prenajaté predmetné priestory, tento záver vzhľadom na žalovaným dôvodne vznesenú námietku premlčania dostatočne odôvodňuje zamietajúce rozhodnutie súdu, bez potreby zaoberania sa ďalšou skutkovou a právnou argumentáciou strán.

11.5. Bolo preto nadbytočným posudzovať otázku preukázania skutočnosti odovzdania a prevzatia plnenia (softwaru) ako dôvodu nepreukázania plnenia, keď dovolateľ namieta, že odvolací súd

neprihliadol na zmluvu, v ktorej nebolo dohodnuté zápisničné či protokolárne odovzdanie predmetu plnenia. Rovnako pre rozhodnutie súdov nižších inšancií nebolo rozhodujúce preukázanie zaplatenia sumy 2.547.000,- Sk (900.000,- ATS) pre V. EDV, ani preukazovanie solventnosti subjektu V. EDV. Dovolateľ preto nedôvodne namieta, že súdy nižších inšancií sa dopustili vady zmätočnosti ako dovolacieho dôvodu v zmysle § 420 písm. f/ CSP, keď dovolateľom špecifikovaným skutkovým námietkam nevenovali dostatočnú pozornosť, resp. ich nesprávne vyhodnotili, nakoľko tieto námietky neboli pre zamietajúce rozhodnutie rozhodujúce. Z tohto hľadiska by vada zmätočnosti ako dovolací dôvod v zmysle § 420 písm. f/ CSP mohla byť relevantným predmetom dovolacieho prieskumu len vtedy, ak by dovolateľ namietal nedostatočnosť a arbitrárnosť odôvodnenia, resp. závažné deficity v procese dokazovania vo vzťahu k posúdeniu otázky premlčania, čo však v danom prípade dovolateľ dovolaním nenamietal.

12. Dovolací súd v rámci dovolacieho prieskumu existencie vady podľa § 420 písm. f/ CSP v konaní môže len konštatovať, či odôvodnenie napadnutého rozhodnutia obsahuje úvahu o preukázaní či nepreukázaní zákonných podmienok nároku na náhradu škody v zmysle § 424 OZ, ako aj o posúdení žalovaným vznesenou námietkou premlčania, a či táto úvaha súdu je relevantná, racionálna, logická, zrejímavá a tým pádom aj preskúmateľná v tom zmysle, či strany sporu dostali odpoveď na otázku, prečo v tomto rozsahu boli/neboli v konaní úspešné. Dovolací súd už ale nemôže presiahnuť tento rámec a preskúmať aj to, či táto úvaha bola skutočne správna a zodpovedajúca výsledkom vykonaného dokazovania, keďže nie je súdom skutkovým. Na základe takéhoto nazerania na napadnuté rozhodnutie, dovolací súd konštatuje, že odôvodnenie obsahuje úplne zrejmé a jasné dôvody, ktoré viedli súd prvej inštalácie a následne aj odvolací súd k záveru o nedôvodnosti žaloby v zamietajúcom rozsahu.

13. Z týchto dôvodov najvyšší súd dospel k záveru, že žalobca nedôvodne argumentoval, že rozsudok odvolacieho súdu v spojení s rozsudkom súdu prvej inštalácie je nedostatočne odôvodnený a nepresvedčivý; pričom za vadu konania v zmysle § 420 písm. f/ CSP v žiadnom prípade nemožno považovať to, že odvolací súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa predstáv žalobcu. Len samotné spochybňovanie správnosti skutkových zistení a vyhodnotenia dôkazov súdom, ako i sama polemika s rozhodnutím odvolacieho súdu alebo prosté spochybňovanie správnosti rozhodnutia odvolacieho súdu či kritika jeho prístupu zvoleného pri právnom posudzovaní veci, významovo nezodpovedajú kritériu uvedenému v § 420 písm. f/ CSP.

14. Pokiaľ dovolateľ chcel svojou dovolacou argumentáciou spochybníť správnosť právneho posúdenia veci odvolacím súdom (v otázke výkladu obchodných zmlúv výlučne podľa § 35 OZ a nie aj podľa špeciálnej úpravy podľa § 266 ods. 1 až 3 ObchZ), dovolací súd zdôrazňuje, že aj v prípade jej opodstatnenosti by mala za následok nanajvyš vecnú nesprávnosť napadnutého rozsudku, nezakladala by ale prípustnosť dovolania v zmysle ustanovenia § 420 písm. f/ CSP, vid' konštantnú judikatúru najvyššieho súdu (R 24/2017, 1Cdo/202/2017, 2Cdo/101/2017, 3Cdo/94/2017, 4Cdo/47/2017, 5Cdo/145/2016, 7Cdo/113/2017, 8Cdo/76/2018).

15. So zreteľom na uvedené dovolací súd dospel k záveru, že dovolanie žalobcu vo vzťahu k dovolaciemu dôvodu podľa § 420 písm. f/ CSP nie je prípustné, a preto ho v tejto časti odmietol podľa § 447 písm. c/ CSP.

K prípustnosti dovolania podľa § 421 ods. 1 písm. a/ CSP

16. Dovolateľ ďalej v dovolaní uviedol, že prípustnosť jeho dovolania má vyplývať aj z ustanovenia § 421 ods. 1 písm. a/, b/, c/ CSP. Vzhľadom na to, že dovolací súd je viazaný obsahom dovolania a nie je viazaný tým, aké formálne dôvody dovolania uvedie dovolateľ, z obsahu dovolania žalobcu vyplýva uplatnenie dovolacieho dôvodu v zmysle § 421 ods. 1 písm. a/ CSP, keď dovolateľ namietal, že odvolací súd sa v napadnutom rozsudku odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu vyjadrenej v rozhodnutí sp.zn. 5Cdo/205/2008, podľa ktorého výklad záväzkového právneho vzťahu spadajúceho pod režim Obchodného zákonníka je potrebné uskutočniť nielen podľa ust. § 35 ods. 2 OZ, keďže Obchodný zákonník v ust. § 266 sám stanoví pre výklad právnych úkonov výkladové pravidlá, ktorými dopĺňa

základné pravidlo uvedené v ust. § 35 ods. 2 OZ.

17. Podľa § 421 ods. 1 CSP je dovolanie prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, a/ pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu, b/ ktorá v rozhodovacej praxi odvolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo c/ je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

18. Otázkou relevantnou z hľadiska tohto ustanovenia môže byť len otázka právna (nie skutková otázka), ktorú odvolací súd riešil a na jej vyriešení založil rozhodnutie napadnuté dovolaním, nie o právnu otázku, ktorá podľa dovolateľa mala byť riešená. Zo zákonodarcom zvolenej formulácie tohto ustanovenia vyplýva, že môže ísť tak o otázku hmotnoprávnu (ktorá sa odvíja od interpretácie alebo aplikácie napríklad Občianskeho zákonníka, Obchodného zákonníka, Zákonníka práce, Zákona o rodine), ako aj o otázku procesnoprávnu (ktorej riešenie záviselo na aplikácii a interpretácii procesných ustanovení). V prípade dovolania podaného v zmysle tohto ustanovenia je (procesnou) povinnosťou dovolateľa vysvetliť v dovolaní, o ktorú z možností uvedených v ustanoveniach § 421 ods. 1 písm. a/ až c/ CSP ide, teda z čoho vyvodzuje prípustnosť dovolania (1 Cdo 126/2017, 2 Cdo 203/2016, 3 Cdo 132/2017, 4 Cdo 207/2017, 7 Cdo 20/2017, 8 Cdo 221/2017).

19. Pre právnu otázku, ktorú má na mysli § 421 ods. 1 písm. a/ CSP, je charakteristický „odklon“ jej riešenia, ktorý zvolil odvolací súd, od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu. Ide tu teda o situáciu, v ktorej sa už rozhodovanie senátov odvolacieho súdu ustálilo na určitom riešení právnej otázky, odvolací súd sa však svojím rozhodnutím odklonil od „ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu“.

20. Dovolateľ namietal nesprávne právne posúdenie vo vzťahu k posúdeniu jeho nároku na náhradu škody, namietajúc odklon od rozhodnutia NS SR sp.zn. 5Cdo/205/2008, podľa ktorého výklad záväzkového právneho vzťahu spadajúceho pod režim Obchodného zákonníka je potrebné uskutočniť nielen podľa ust. § 35 ods. 2 OZ, keďže Obchodný zákonník v ust. § 266 sám stanoví pre výklad právnych úkonov výkladové pravidlá, ktorými dopĺňa základné pravidlo uvedené v ust. § 35 ods. 2 OZ.

21. Rozhodnutie súdu prvej inštancie vo svojej zamietajúcej časti, ako vecne správne potvrdené aj rozhodnutím odvolacieho súdu, vychádzalo z viacerých právnych záverov odôvodňujúcich nevyhnutnosť čiastočného zamietnutia žaloby (okrem vyhovujúcej časti 4.979,04 eur s prísl. a zastavujúcej časti). V časti škody vo výške 13.859,59 eur (softvérový produkt V. EDV - táto suma predstavuje rozdiel medzi zaplatenou cenou softwarového produktu a vrátenou časťou t.j. 151.941,- ATS, v tom čase 417.534,- Sk/13 859,59 eur) bol rozhodujúcim dôvodom pre zamietnutie žaloby záver o premlčaní uplatneného práva žalobcu. V časti škody vo výške 13.006,04 eur a 6.818,76 eur (pokuta V.Ý. EDV + doplatok pokuty) bol rozhodujúcim dôvodom pre zamietnutie žaloby záver o neurčitosti a zrozumiteľnosti dojednania zmluvnej pokuty pre absenciu dojednania, akú konkrétnu právnu povinnosť povinnej strany zabezpečuje. V časti škody vo výške 62.049,39 eur (pokuta Deltastav) bol rozhodujúcim dôvodom pre zamietnutie žaloby záver o neunesení dôkazného bremena ohľadom preukázania zaplataenia pokuty.

22. Pokiaľ teda rozhodnutie odvolacieho súdu spočíva na dvoch alebo viacerých (z hľadiska merita rozhodnutia rovnocenných) dôvodoch, z ktorých každý jeden aj len samostatne bol súdom považovaný za kľúčový [v tom zmysle, že so zreteľom naň bolo treba žalobu buď zamietnuť alebo (naopak) žalobe vyhovieť], zaťažuje procesná povinnosť dovolateľa preukázať prípustnosť a opodstatnenosť dovolania vo väzbe na každý jeden z týchto dôvodov. Predmetná otázka musí byť zároveň procesnou stranou nastolená v dovolaní. Právne otázky, takto dovolateľom v dovolaní nenastolené a nepomenované, nemajú relevanciu z hľadiska prípustnosti dovolania podľa tohto ustanovenia. Inak povedané, ak z dvoch alebo z viacerých kľúčových a rovnocenných dôvodov, na ktorých právne stojí napadnuté odvolacie rozhodnutie, minimálne jeden dôvod v rámci dovolacieho prieskumu podľa § 421 ods. 1 CSP obstojí (dovolanie je tu neprípustné, alebo nie je tu dôvodné, resp. tento dôvod nie je dovolaním napadnutý,

pozn.), nemôžu obstať ďalšie dôvody podľa § 421 ods. 1 CSP, aj keby všetky ostatné kľúčové dôvody mali byť in concreto prípustné a opodstatnené, dôvodné (3Cdo/158/2017, 7Cdo/32/2019, 7Cdo/129/2018, 7Cdo/98/2019, 7Cdo/242/2019, 7Cdo/43/2020, 9Cdo/63/2021).

23. Dôvodom čiastočného zamietnutia žaloby boli viaceré samostatné dôvody (špecifikované v bode 21), nezávislé od posúdenia právnej otázky výkladu prejavu vôle podľa § 35 OZ, resp. § 266 ObchZ. Dovolateľ svoju právnu otázku formuloval len vo vzťahu k výkladu prejavu vôle podľa § 35 OZ, resp. § 266 ObchZ, pričom posúdenie tejto otázky bolo len jedným z dôvodov zamietnutia žaloby. Vo vzťahu k ďalším samostatným dôvodom zamietnutia žaloby dovolateľ žiadnu právnu otázku neformuloval. Ak by aj dovolací súd prípadne konštatoval nesprávne právne posúdenie otázky výkladu prejavu vôle, takýto záver by sám o sebe nemal žiaden vplyv na konštatovanie vecnej správnosti či nesprávnosti celého rozhodnutia, nakoľko vecnú nesprávnosť napadnutého rozhodnutia by bolo možné konštatovať len vtedy, ak by bola konštatovaná vo vzťahu k všetkým samostatným dôvodom čiastočného zamietnutia žaloby. Žalobca by podaním dovolania namietajúc nesprávne právne posúdenie mohol docieľiť zmenu rozhodnutia vo svoj prospech len vtedy, ak by namietal nesprávne právne posúdenie všetkých samostatných rozhodujúcich otázok odôvodňujúcich čiastočné zamietnutie žaloby. Zodpovedanie dovolateľom nastolenej otázky výkladu prejavu vôle by malo len akademický charakter, bez vplyvu na záver odvolacieho súdu o dôvodnosti potvrdenia rozsudku súdu prvej inštancie o čiastočnom zamietnutí žaloby žalobcu.

24. Zároveň dovolateľ nepreukázal ani skutočný odklon namietaného rozhodnutia odvolacieho súdu od záverov rozhodnutia dovolacieho súdu sp.zn. 5Cdo/205/2008 a nezdôvodnil, ako mala byť právna otázka výkladu prejavu vôle vyriešená, resp. ako by iným vyriešením tejto otázky docieľil zmenu napadnutého rozhodnutia vo svoj prospech. Dovolateľ v skutočnosti namietal len to, že pri výklade prejavu vôle mali byť aplikované nielen ust. § 35 OZ, ale aj ust. § 266 ObchZ, neuviedol však, k akým iným záverom mohol a mal súd dospieť, ak by aplikoval aj ust. § 266 ObchZ. Z výkladu ust. § 35 OZ aplikovaného odvolacím súdom je jednoznačne zrejmé, že popri jazykovom vyjadrení právneho úkonu vyjadreného slovne je potrebné podrobiť skúmaniu i vôľu konajúcich osôb, súd má povinnosť posúdiť na základe vykonaného dokazovania, aká bola skutočná vôľa konajúceho v okamihu, kedy právny úkon urobil, pričom podmienkou na prihliadnutie na jeho vôľu je to, aby nebola v rozpore s tým, čo plynie z jazykového vyjadrenia úkonu. Zisťovanie a dokazovanie úmyslu konajúcej osoby, v zmysle výkladu ust. § 266 ObchZ, je teda súčasťou skúmania vôle konajúcej osoby. Hoci odvolací súd necítoval ust. § 266 ObchZ, pri aplikácii ust. § 35 OZ vychádzal z potreby skúmania skutočnej vôle konajúcej osoby, čoho súčasťou je aj skúmanie úmyslu konajúcej osoby, a teda vychádzal z potreby zohľadnenia subjektívneho vnímania uskutočneného právneho úkonu. Podľa dovolacieho súdu sa odvolací súd pri svojom rozhodovaní a posudzovaní právnej otázky výkladu vôle nedopustil odklonu od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu.

25. So zreteľom na uvedené dovolací súd dospel k záveru, že dovolanie žalobcu vo vzťahu k dovolaciemu dôvodu podľa § 421 ods. 1 písm. a/ CSP nie je prípustné, a preto ho v tejto časti odmietol podľa § 447 písm. f/ CSP.

26. O trovách dovolacieho konania dovolací súd rozhodol podľa § 453 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 1 CSP.

27. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

#### **Poučenie:**

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.